

Kedysi naše babičky, kým ešte žili, využívali každú aj najmenšiu možnosť obetovať sv. omšu za niekoho zo svojich príbuzných. Dnes sa už toľko ľudí nehrnie do sakristií zapisovať na sv. omše – aj keď na Slovensku v niektorých dedinkách je to ešte poriadna tlačienica väčšinou však kvôli babičkám, ktoré tam ešte ako tak žijú. Babičky podvedome kdesi v srdci cítili, akú veľkú cenu má sv. omša pre spásu nielen mŕtvych ale aj živých príbuzných. O čo vlastne v obetovaní sv. omše ide? Čo sa tam deje? A prečo je tak dôležité využiť každú možnosť obetovať sv. omšu na nejaký úmysel?

Predstavte si obrovskú priam nekonečne širokú rieku s mohutným tokom. Ak do tohto toku vstúpíte, uvedomíte si, že vás preniká akási zmes hlbokého pokoja, sviežej radosti, oblažujúcej pokory, vznešenej múdrosti či neohrozenej odvahy. A keď sa pokúsite ponoriť a začnete celou bytosťou piť vodu z tejto rieky, cítite, ako vás postupne preniká, zaplavuje a rozpaľuje nepredstaviteľná láska k sebe, k Bohu, k druhým... Práve do takejto rieky vstupuje každý, kto sa naplno s vierou zúčastňuje sv. omše, kde z Kristovej obety prúdi takáto nepredstaviteľne mohutná rieka všetkých milostí, ktoré si len dokáže predstaviť, ktoré potrebuje pre život každá živá i mŕtva ľudská bytosť. Iba ak to chceme, ak v to veríme, sme zakaždým účastní takéhoto „vykúpania“ v Božej milosti, nasýtenia, prečistenia, ovlaženia – záležiac od toho, čo v danom momente naša duša potrebuje.

A tu je tento moment – nielen ty môžeš byť účastný tohto prúdu milostí. Celú túto rieku milostí môžeš poslať niekomu, kto to momentálne veľmi potrebuje. Ako? Ešte pred začiatkom sv. omše, po tom, ako si očistil svoju dušu ľútosťou od svojich hriechov, môžeš obetovať sv. omšu, na ktorú sa chystáš, jednoduchou modlitbou: „Pane, túžim, aby všetky milosti, plynúce z Tvojej obety na kríži, sprítomnenej na tejto sv. omši, plynuli aj do srdca môjho muža, ženy, syna, dcéry, priateľa, priateľky, spolužiaka, spolupracovníka... (vymenuj kohokoľvek). Nech ho tvoje milosti očistia a oslobodia od zla, naplnia silou, odvahou riešiť daný problém, dodajú síl milovať,

odpustiť, vrátiť sa...“ Alebo jednoducho: „Obetujem ti túto sv. omšu za... a tiež za vyriešenie tohto problému...“

Pamätaj, že keby si obetoval sv. omšu aj za milión ľudí a problémov, Pán nerozdelí všetky milosti na milión kúskov a nepoše každému len ten maličký kúsok – nie, nie, nie! Milostí je totiž nekonečné nevyčerpatelné more – celá rieka milostí sa znemnohonásobí a putuje ku srdcu každého človeka, za ktorého si obetoval sv. omšu. A tak každý človek dostane toľko milostí, koľko by dostal, keby sa sv. omša slúžila iba za neho. Ak je ten človek, tam kde je, schopný prijať tieto milosti, jeho duša sa očistí, oslobodí, naplní. Ak nie je schopný tieto milosti prijať, obtečú okolo jeho duše a nič sa nezmení – zostane taký ako predtým. Nestalo sa vám už niekedy, že ste boli úplne vyčerpaní a zrazu ste dostali zničoho nič silu vstať a ísť, alebo že ste boli veľmi nepokojní, rozrušení a zrazu len tak prišiel hlboký pokoj atď? Práve v tej chvíli sa niekto za vás modlil, alebo obetoval sv. omšu a vy ste boli schopní tieto plynúce milosti prijať.

Inokedy sa snažíme, obetujeme sv. omše, a ľudia sa nemenia, nič sa nedeje s problémom, ktorý máme vyriešiť. Buď ľudia neboli schopní tieto milosti v danom momente prijať, alebo tieto milosti čakajú podľa múdreho zámeru nášho Pána na ten pravý moment. Ako presne všetko v tomto duchovnom svete funguje, presnejšie povedať neviem. Zatiaľ sa nevyňašli žiadne okuliare, ktorými by bolo vidno duchovný svet a presun milostí v ňom. Hádam neskoršie :)

Iste sa spýtate: „Aký je rozdiel medzi tým, keď sv. omšu obetujem za nejaký úmysel oficiálne cez ruky kňaza a keď o tomto mojom úmysle nepoviem nikomu okrem Boha vo svojom srdci a obetujem sv. omšu za niekoho súkromne len ja a Boh?“ Za spoločný úmysel oficiálne vyhlásený na sv. omši sa spoločne modlí celé spoločenstvo veriacich zhromaždených na sv. omši no a samozrejme kňaz ako ten, kto predsedá liturgii. To je sila spoločnej modlitby oproti modlitbe súkromnej, kde za daný úmysel prosíš iba ty. Má to svoju silu aj súkromne, no modlitba celého spoločenstva má vždy omnoho väčšiu účinnosť – keď Boh vidí s akou láskou sa spojilo celé spoločenstvo a prosí jednotne za jeden úmysel, teší ho táto prejavovaná láska a udeľuje toľko milostí, ktoré tomu zodpovedajú. Teda nezameniteľným prvkom pri obetovaní čohokoľvek – nielen svojho utrpenia, či modlitieb ale aj sv. omše je naša láska, s akou obetujeme sv. omšu za našich blízkych. A Boh v prvom rade pozerá na veľkosť lásky, s akou robíme to, čo robíme. Samozrejme, pri sv. omši nahrádza našu úbohú lásku Láska Kristova, prejavovaná nám cez jeho obetu na kríži, ktorá sa pri sv. omši sprítomňuje. No naša pridružená láska nie je nezanedbateľná a veľmi sa počíta – Boh potrebuje aj náš skutočný záujem o spásu daného človeka. Nezabúdajme, že Boh ani sv. omša nie je automat na zázraky. Ja vhodím požadovanú mincu, a Boh musí vyhodiť očakávaný zázrak. Sv. omša nie je obchodovanie s Bohom – koľko sv. omší ti musím obetovať, aby sa ten alebo tamten spasil? Stačí 30? Ak to takto berieme, veľmi sa mýlime – Boh túži dávať, ale nikdy sa nenechá ponížiť na úbohý kávovar, automat na kolu. NIE, NIE, NIE! K tajomstvu sv. omše musíme pristupovať s bázňou ako k nekonečnému pre nás nepochopiteľnému tajomstvu našej viery a k obetovaniu tohto tajomstva za svojich

blízkyh s čo najväčšou láskou ku Kristovi a ku svojim blízkym. Do konca nepochopíme duchovné vylievanie milostí z nekonečnej lásky Krista obetovanej na kríži počas každej sv. omše, ako presne fungujú a na základe čoho a v akej miere sa presúvajú do srdc ľudí, za ktorých sme sv. omšu obetovali, nakoľko v týchto dušiach pôsobia, nakoľko sme my účastní v tomto procese, nakoľko je dôležitá naša láska k daným ľuďom, naša láska k Bohu... Všetko totiž závisí od Boha – On jediný o všetkom rozhoduje. Možno o pár stoviek rokov budeme trochu múdrejší.

Jedno však viem určite – čím viac nám s láskou záleží na ľuďoch, za ktorých obetujeme sv. omšu, čím viac sme my sami pozorne účastní na každom úkone sv. omše a prežijeme ju s veľkým duchovným úžitkom pre seba samých, tým viac je pravdepodobnosť, že nekonečné milosti, prúdiace kostolom počas sv. omše, budú mať blahodarný účinok nielen na naše otvorené duše, ale aj na duše tých, ktorým tieto milosti posielame skrze obetovanie sv. omše za nich.

Nekonečná Kristova obeta na niekoho počas sv. omše pôsobí tak, že ho znovuzrodí, očistí, posilní a inému nepomôže a odchádza zo sv. omše rovnaký ako prišiel závisiac iba od toho, nakoľko on sám veril tomu všetkému, čo sa tam dialo, nakoľko túžil po milostiach, nakoľko miloval obetujúceho sa Krista. Možno tak nejako podobne pôsobí síce nekonečná Kristova obeta v každej sv. omši, no predsa svojim účinkom závisiaca od duší, ktoré ju posielajú, či prijímajú.

Nemyslím tým na osobu kňaza, pretože ten je napriek svojej slabosti počas sv. omše neustále zamieňaný samotným Kristom, ktorý seba samého obetuje ako obeť fyzickými rukami kňaza svojmu Otcovi za spásu sveta. Myslím na nás – veriacich, prítomných na sv. omši, na tých, ktorí majú tieto milosti prijať a nakoľko závisí aj od nás, od našej lásky, viery - určite to nie je nezanedbateľný podiel. No to uvidíme neskôršie, možno až po smrti, koľkým sme vyprosili prostredníctvom sv. omše milosti a tak ich zachránili pred pádom do večnej smrti.

No fungovať to funguje. Už mnohí to používajú – pred sv. omšou v tichosti svojho srdca obetujú súkromne každú sv. omšu, na ktorej sú prítomní, s láskou za určitých ľudí, problémy a oni sa riešia, dávajú sa do poriadku. Skúsiš to aj ty? No dávaj si pozor, aby sa z teba nestal iba čistý obchodník s milosťami. Nezabudni, že obeta sv. omše môže byť darovaná Otcovi nielen ako prosba ale aj ako vdakyzvdanie za čokoľvek, kohokoľvek, ako oslava jeho lásky, milosrdenstva voči nám...

P. Robert Balek SVD